

νιωθέντων (ι). Διακριτόν δὲ τώ ἐπι τῆς σωματίας ἀλήθεα
(§. Φυγ.) κανταῦθα, τῆς ἐπι τῷ ἐπομένῳ.

§. Φργ. Ζ. Ἐξ ἡγεμόνης γνάσεως, διὸ τὸ μόνον αἱ δια-
τὸν παρίσταται τὸ γνωσκόμενον, οὐ ἐνεργέατα ὑφεσημένα αὐτῷ
ἀπεφανομένη ἐκεῖνο, θεῖαρντος ἔπειτο. Πλῶς γὰρ ἀν τὸ τέλεον
γενετα εἰ τῷ διωάμει ποτὲ περιέχεστο; (§. Φργ. ι.ξ.) τέτο δη
ἐστιν ἐπ τῷ διωάμει (ὡς Θασοὶ) μηδὲν ἐνεργέατα σωτερεύει.

§. Φιλ'. Η'. Ἐκ τῆς αὐτογείας ἡδη ὑφεσῶτος, τὸ δυνάμει πρότερον εἴναι τὸ αὐτὸ, πάνυ διλόγως διανέμεθαι. Ἐπεισα-
πτικὸν γὰρ τὴ διωάμει τὸ αὐτογεία, καὶ τέτε τῷ Βάθει ἐκεῖ-
νο περιληπτόν (§. Φμέ.). Ὁ γαρ αὐτογεία ἡδη ἐστι, διωάτον
ιᾶ πρὸν γενέθλιον. Εἰ μὴ γαρ, θεὸν ἀν ἐγένετο, θεὸν υπάρχον ἀν
ἔη ὡς ὑποτίθεται. Καὶ οὐ αὐτοφασίος καταφασίν. Ἐπὶ μέ-
τοι τῆς ἀπλεξάτης ἀντελεχέας, ὁ τῆς ἐπιφορῆς λόγος ἐπί-
διοδεῖται. Τὸ γὰρ Θεῖον αὐτὸς ἀντελέχεισθαι, θεὸν διωάμει θεὸν
σα ὅλως, θεὸν ἔχεσθαι. Ἐκεῖνος γαρ η ἐνέργεια (2).

§. Φυλέ. Θ.' Ἐκ τῆς κατ' ἐπινοίαν ὡς ἡγεμόνες, τὸ δὲ πράγματα
γημαστὸν ὑφεστῶς ἐκ ἀνὴρ ὁρθῶς ἐπιφέροιτο, οὐδὲ τοιέτε, οὐδὲ τοιέτον.
Οὐδὲ γάρ περιεκτικὴ ἀνὴρ ἡ τῇ ἐπινοίᾳ ἀναπλατιζόμενη, τῇσι
πρᾶγματιώδες υποσάσσεως θέτοι μοιότητι (§. Φυλ').

(1) Ἐκ φύσιδων προτάσεων ἀληθὲς αἰδέχειαν συμπέρασμα συντριψίαν, καὶ Ἀριστοτῆλος διὰ πλειόνυ ψήφισε (Προτέρ. Βιβλ. β.), ὅτι καὶ τὸ ἡγεμενὸν μὴ ἔντος, τὸ ἐπόμενον καὶ ἔνα, καὶ μὴ ἔνα αἰδέχεται, ὡς αὐτὸς αἰτιολογεῖ· τέτοιο δὲ ἔστιν (ὡς αὐτοῦ φαμι), ἔδει ἀλλ’ οὐ τὸ ἐπόμενον, μὴ ἐκ τῆς ἡγεμενίας, ἀλλοθέν δὲ κεκληγμένο τὸ ἀληθέσθαι. Οὐ περ γάρ φύσιδες μὲν ὅλως ἔστι, πάντατε λίθοι ἔνας ζῶν, καὶ πάντα ἀνθρώπου λίθον. Φύσιδες δὲ κατάτι ἀπαντεῖ λίθον ἔνας ζῶν, καὶ ἀπαντα ἀνθρώπου λίθον. Εἰ δὲ τις ἐκατέβωσε ἵποσινάφαν, ὅτι πᾶς ἀνθρώπος ζῶν, πανταληθέστατος ἔσται τὸ συναγόμενον. Οὐδεὶς δὲ ἐκεῖνα, καθ’ αὐτὸ δὲ· ὡς μηδὲ ἔνας κυρίως φάνησι συναγόμενον,

(2) 'Aqis. MetraQ. A

Θει ὡς γνώρισμα (§. Φμέ.), ἔτε πλάτει ὡς ἔτος, ἢ ἀπόμενον (§. Φμέ.).

§. Φυσ. I. Τελευταῖον καὶ τῷ πγεμοίῳ γγῶν σαφέσεῖσιν αἰεῖποτε δέον ἐνοψ τῆς ἐπαγομένης. Εἷνος γαρ τὸ περιέχον τὸν εἰπόντα περιεχομένων προτερεύει ἀπαντᾶν. Ἀλλαστε δέ, καθ' ὅτι τῷδε ἐπὶ τῷ σωμαγομένῳ τῶν ἀκραν χρέον, ὡς μη καθ' ἑαυτὸν δῆλων, διὰ τῆς ἐκένων πρέσ αλλας εἶτε προσήκοτέρας χρέος, αὐτῷ πγεμένῳ θηράμενα, ἄχρι καὶ αιτῶν τῶν πρεσβύτοράτων (§. Φλ. Φλά.).

ΚΕΦ. ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Περὶ λόγως Ἐρμηνευτικῆς τῆς Διανοίας, οὐδὲ τῶν
Εἰδῶν αὐτῆς.

6. 015'

Aπὸ τῶν σύδιαθέτων διανυκτημάτων, ἐπὶ τὰ διὰ τῶν φωνητικῶν σφράγανων ἀποχρέμανα προκύπτεσσα ἡ Διάσησις, Ἐπιχείρημα καλεῖται, παρεῖ τὸ κατασκούζεν ἥμας ἐπιχειρεῖν δι’ αὐτὸν τὸ ζυτέμανον (1). Ορειχά δὲ λόγος πιστικὸς αδήλωτε καὶ ἀμφισβετεμένης ἀποφάνσεως, δι’ αὐτοῦ φιοβητήτων καὶ γυναικῶν κατασκούδασικός. Πέριφρενὸς μὲν, ὡς τῆς κατὰ διάνοιαν ἐνεργείας ἔμμισθτικός πιστωτικός δέ, εἰ κατὰ τὰς ἔξωτέρας καλεμένας πίσεις, οἷα εἰσὶν σχεῖς, καὶ μαρτυρία, ἡ τὰ κατὰ δύξαν τῶν τῶν ἀλλῶν ἀπλῶς πρεβαλλόμενα (2), ἀ δὴ τοῖς βίτροφσιν ὁ Φιλόσσοφος λόγος παρέλιπεν.

(1) Ἐπιχείρησμα, καὶ οὐ τῶν κατασκούων τέ προβλήματος διάθεσις ὥντος αὐτῷ τάξις (παρὰ Κυντιλιστῷ Βιβλ. Ε'). Καὶ οὐ λόγος αὐτὸς οὐ κατα-

(2) Τέταρτα κατασκεῦσης μῷ πλέοντος εἴδη κατέλεξεν ὁ Λύκιος (περὶ Νῦ Βιβ. Δ. Κεφ. ιγ'. §. 19.) ἢ τὸ μὲν ἐκ μαρτυρίας πρὸς αὐτὸν ἀνόμισσον ad verecundiam. Τὸ δὲ ἐκ τῆς μηδὲν ἄμεινου προβαλλέμενης ἔχει τὸν αὐτὸν